

Arrest

nr. 242 732 van 22 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 24 september 2020 met nr. 241 356 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde voormeld verzoek op 10 mei 2019 niet ontvankelijk, gelet op de internationale bescherming die verzoeker in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland had gekregen. Verzoeker tekende hiertegen beroep aan bij de Raad. Bij arrest nr. 230 916 van 8 januari 2020 verwierp de Raad dit beroep.

1.3. Verzoeker diende op 24 januari 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, dit op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 10 februari 2020 verklaarde de verwerende partij verzoekers aanvraag tot medische regularisatie ontvankelijk doch ongegrond. Verzoeker diende hiertegen een beroep in dat werd verworpen bij arrest nr. 242 731 van 22 oktober 2020.

1.5. Verzoeker werd op 25 februari 2020, onder de vorm van een bijlage 13quinqüies, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),

naam : A.

voornaam : M.Y.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Mossul

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/05/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 08/01/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.6. Verzoeker diende op 20 maart 2020 bij het bestuur een aanvraag in tot verlenging van de termijn om gevolg te geven aan het in punt 1.5. vermelde bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Het bestuur weigerde op 31 maart 2020 de gevraagde verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen diende verzoeker een beroep in dat verworpen werd bij arrest nr. 242 733 van 22 oktober 2020.

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting heeft een tegensprekelijk debat plaatsgegrepen over de redenen tot heropening van de debatten, nadat op de terechtzitting van 17 september 2020 de afwezigheid van de verzoekende partij was vastgesteld. De verwerende partij heeft te kennen gegeven zich daartegen niet te verzetten en de desbetreffende stukken niet te willen inzien.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“- SCHENDING VAN HET HOORRECHT EN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ALGEMEEN
BEGINSEL VAN HET UNIERECHT)
- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 IVRK
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL”.

Hij betoogt als volgt:

“1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennen van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden onzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld. Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden. Verzoeker wijst hiervoor in hoofdzaak naar zijn gezondheidstoestand en de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet die hij heeft ingediend op 24 januari 2020.

Door verzoeker werd bij zijn aanvraag van 24 januari 2020 een standaard medisch attest (stuk 2), opgesteld door Dr. Omima Ahmed (met kabinet 2140 Antwerpen, Turnhoutsebaan 345), toegevoegd. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 22 januari 2020 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van verzoeker.

Daarnaast voegde verzoeker een overzicht bij van de medicatie die hij thans neemt onder stuk 3, en twee verslagen van klinisch psycholoog Lieven D'Hauwers, gedateerd op 9 maart 2019 en 29 november 2019 (stuk 4 en 5). De identiteitsgegevens van verzoeker werden duidelijk aangebracht op deze stukken.

De ernst van de aandoening van verzoeker blijkt uit de voorgebrachte attesten.

Verzoeker lijdt aan de gevolgen van een zwaar psychisch trauma. Deze zijn begonnen in zijn thuisland waar hij werd bedreigd. Zijn vader is verdwenen en zijn broer is opgepakt. Hij heeft shockerende zaken gezien zowel in zijn thuisland als tijdens zijn vlucht. Hij heeft zelfmoordgedachten, zware emotionele blokkades, flashbacks en slapeloosheid.

De kwetsbaarheid van verzoeker is blijvend van aard. Slechts middels een professionele ondersteuning en de uitbouw van een netwerk kan worden verwacht dat verzoeker kan stabiliseren. Verzoeker dient te worden opgevolgd en de nodige medicatie te verkrijgen om zijn situatie in te hand te houden. Verzoeker verwijst hiervoor naar de bijgebrachte attesten waarbij deze vaststellingen werden gemaakt.

Verzoeker kampt onder meer met PTSD/PTSS (Post Traumatische Stress Stoornis) omwille van trauma's tijdens zijn verblijf in Irak. Kenmerkend aan een posttraumatische stressstoornis is dat traumatische ervaringen ongewild, op diverse manieren of momenten, weer worden opgeroepen. Dit gaat gepaard met intense angst of paniek, het trauma wordt als het ware Pagina 7 van 10 opnieuw beleefd. De posttraumatische-stressstoornis van verzoeker zorgt voor een verhoogde angst, depressie en suïcidaliteit. Deze kenmerken zijn aanwezig in de situatie van verzoeker.

Verzoeker neemt actueel medicatie, zoals opgesomd in het attest van Dr. Omima Ahmed (stuk 3). Verzoeker heeft zelfmoordgedachten, hetgeen andermaal de ernst van zijn situatie onderstreept en de noodzaak tot opvolging van zijn situatie.

Verzoeker is in behandeling bij een psycholoog, gelet op de medicatie die hij neemt en de geattesteerde noodzaak van psychotherapie.

Op geen enkele manier blijkt evenwel - gelet op de vermelde motieven in de bestreden beslissing die enkel betrekking hebben op de afwezigheid van een geldig paspoort met een visum - dat bij het nemen van de verwijderingsbeslissing met deze elementen werd rekening gehouden.

De verzoekende partij had hun persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging.

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, wijst de verzoekende partij erop dat de gemachtigde in elk geval heeft nagelaten om met de persoonlijke situatie van verzoeker (zoals hierboven toegelicht) rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet bovendien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Op geen enkele manier blijkt evenwel - gelet op de vermelde motieven in de bestreden beslissing die enkel betrekking hebben op de afwezigheid van een geldig paspoort met een visum - dat bij het nemen van de verwijderingsbeslissing met de gezondheidstoestand van verzoeker werd rekening gehouden.

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

5. De verzoekende partij wijst er nog op dat, via de verplichting tot formele motivering, de gemachtigde in elk geval uitdrukkelijk dient te motiveren op welke wijze werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, zodat aan de verplichting van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM werd voldaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat zulks niet het geval is. Meer nog, er blijkt op geen enkele manier dat de gemachtigde met zijn specifieke situatie heeft rekening gehouden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM evenals de artikelen 62, §2 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. “

3.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop artikel 3 van het verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (IVRK) werd geschonden door de bestreden beslissing. Evenmin duidt het verzoekschrift concreet op welke wijze artikel 8 van het EVRM, dat handelt over het gezins- en privéleven, werd geschonden.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De Raad kan verzoeker helemaal volgen in zijn theoretisch betoog over de rechten van verdediging en in het bijzonder het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

3.4. Kernbetoog van verzoeker is dat hij niet werd gehoord door de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing werd genomen, waardoor hij verschillende feitelijke elementen niet heeft kunnen aanreiken die de besluitvorming volgens zijn oordeel hadden kunnen beïnvloeden. Hij verwijst hierbij concreet naar zijn gezondheidstoestand en de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij op 24 januari 2020 heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing te treffen, heeft geoordeeld over de in punt 1.3. vermelde medische verblijfsaanvraag van verzoeker, dit aan de hand van een advies van de arts-adviseur. Deze kwam meer bepaald tot de conclusie dat verzoeker kan reizen en dat medische opvolging en medicatie voor zijn aandoening beschikbaar en toegankelijk zijn in Griekenland, waar verzoeker werd erkend als vluchteling. Op grond hiervan verklaarde de verwerende partij op 10 februari 2020 de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond.

3.6. De Raad ziet dan ook niet in hoe de verwijzing naar zijn gezondheidstoestand en naar zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen waarop verzoeker zou hebben gewezen, mocht hij zijn gehoord door de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof, tot een andersluidend oordeel had kunnen leiden.

3.7. Uit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie volgt voorts dat, indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 tem 70). Verzoeker is nuttig voor zijn belangen kunnen opkomen in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, minstens houdt hij niet voor dat het anders is.

3.8. Verzoeker weidt uit over zijn medische situatie, voegt hiervan stukken bij zijn verzoekschrift en onderstreept de noodzaak tot opvolging van zijn situatie, maar dit alles werd blijkens het administratief dossier beoordeeld in het advies van de arts-adviseur waarop de in punt 1.4. bedoelde beslissing steunt. Verzoeker kan hiervan niet onwetend zijn, gezien hij een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing. Het blijkt niet en verzoeker houdt ook niet voor dat het thans een andere medische situatie betreft dan deze die werd beoordeeld in de in punt 1.4. bedoelde beslissing.

3.9. Voor zover verzoeker van oordeel is dat in de bestreden akte zelf motieven moeten worden opgenomen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en meer bepaald over zijn gezondheidstoestand, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Wel legt deze bepaling op dat de verwerende partij "*bij het nemen*" van een beslissing tot verwijdering "*rekening [houdt]*" met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling legt dus een specifieke zorgvuldigheidsplicht op.

3.10. In casu heeft de verwerende partij zich van deze plicht gekweten. In het administratief dossier bevindt zich immers een nota, opgesteld door attaché R. M. op 25 februari 2020, waarin het volgende kan worden gelezen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"(...)

- Hoger belang van het kind: betrokkene verklaart ongehuwd te zijn. Bovendien verklaart hij geen in België of in een andere lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

- Gezins- en familieleven: betrokkene verklaarde geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

- Gezondheidstoestand: tijden de inschrijving van betrokkene verklaarde hij een slaap- en angststoornis te hebben. In het administratief dossier bevindt zich een aanvraag 9ter, die negatief afgesloten werd. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

(...)

Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst."

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA